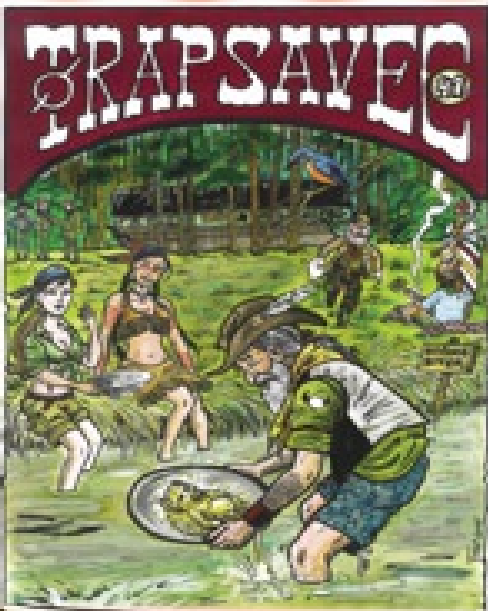

2015

Volnomyslné přírodní deníky

Karolína Tauberová 3. místo Próza do 23 let

1. 7.

Dokud si vítr hraje s mými vlasy, kapky deště dopadají na tvář a slunce rozjasňuje oči, září mi úsměv na rtech a já cítím, že žiju.

15. 7.

Pobíhá kolem bělostných bříz. Tančí mezi nimi. Dotýká se jich.

Zvedá hlavu a dívá se do zelených korun, v nichž prosvítá slunce a polévá je třpytivým zlatem.

Vítr jí žene žhnoucí vlasy kolem obličeje, zavírá oči a rozpřahuje ruce. Připadá si svobodná stejně jako ptáci. Stačilo by vzlétnout a chytit kousek nebe, které vypadá tak neskutečně blízko.

Lesknou se jí oči a ona utíká před lidmi. Připadá si jako v pohádce, kráčejíc po pěšině lemované malinami. Jakoby její svět byl tady venku. Mezi květinami a stromy, jež dávají život, útěchu a klidnou mysl.

30. 7.

Dívá se do dále. Kopce porostlé trávou a útesy, jimž se tříští o tělo vlny. Divokost, síla a odvaha vystupující skrz krajinu, nořící se do duše.

Vítr šeptající o životě námořníků, kteří obývali kamenné domy a rybařili. Slunce, jež se překrývá s mraky a z kapek rosy dělá lesklé diamanty. Vůně whisky, pálící po večerech v krcích lidí, kteří jsou tak hrdí a svobodní. Klapot bot, poskakujíc do rytmu houslí a flétny. Touží.

4. 8.

Běhá v trávě, nohama stírá kapky.

Mokrý vlasy se lepí k tváři a šaty kolem boků. Otáčí se dokola, tvář nastavuje dešti.

Vychutnává si každou kapičku, ochutnává ty, které spadají na rty. Dotýká se stromů, listů a pozoruješ tmavé nebe. Začíná se klepat zimou, ale nechce jí vnímat.

Nechce vnímat nic. S nesmělým úsměvem poskakuje v loužích a cáká vodu vysoko kolem sebe.

18. 8.

Běží ke skále. Její šedá velikost se tyčí proti posledním paprskům slunce. Oči jí těkají mezi koruny stromů, kde listy do sebe vsákly rubíny a měď. Vylézá až na vrchol. Dochází k okraji a pod ní se dravě míhá třpytivá řeka.

Dívá se zaslzeně do kopců, jež jsou v dáli, a rozpřahuje ruce. Představuje si, že se noří skrz bělavou, mizivou páru a nebeskou modř.

Vítr se jí obtáčí kolem vlasů a těla. Pocit, že se vznáší. Už není svázaná. Usmívá se. Dělá krok do prázdna a padá.

Šťastná.

Protože toužila létat.

20. 8.

Ledové kapičky jí klouzaly po alabastrové kůži.

Husí kůže zdobila celé tělo a navrch i bradavky. Díky ní ztvrdly a získaly lehce nachovou barvu.

Protáhla se, vnořila vlasy a obličej pod proud vody. Ještě chvíli stála pod vodopádem a užívala si dotek divokého, zurčícího živlu.

29. 8.

Zanechávalo to v ní jakési rozčarování.

Stála tam dlouhé minuty a dívala se, jak poslední zlatavé šmouhy padají do temně modré tmy. Odstíny od šedé přes enciánovou se překrývali a tvořili spolu s větrem, jež tomu dodával atmosféru, podivný obraz.

Snad nespoutanost. Divokost.

2. 9.

Zelená pole se táhla údolím daleko do dálky.

Jejich úrodnou půdu udržovaly deště, které se i přes snahu slunce dokázaly probojovat.

Díky těmhle protivníkům vznikaly barevné odlesky tancující všude kolem.

Zachycovali se na rostlinách i stromech nedalekých kopců, jenž se tyčily do závratné výšky.

4. 9.

Tak moc si přála zmizet.

Utéct. Na chvíli. Pár dní.

Ležet v orosené trávě a nepřemýšlet. Nemuset nic.

Dívat se na mraky a cítit vůni vlčích máků a kopretin.

Snídat s vycházejícím sluncem a bezstarostně běhat po lese.

S pocitem, že příroda jí vnímá a hladí její duši.

13. 9.

Vychutnávala si hořkou kávu v mlhavém ránu. Dívala se oknem autobusu na ubíhající krajinu. Zářijová pole se ještě zelenala vedle

pomalou usínajících stromů a místy se vynořila dřevěná chalupa, spolu se štěkajícím pobíhajícím hlídačem.

28. 10.

Stále víc si uvědomuji, že jsi mne nikdy nebral takovou, jaká jsem.

Nikdy ses nesnažil pochopit.

Ne doopravdy.

A stále víc si uvědomuji, že i přesto jsem tě nechtěla opustit.

A tak jediným mým opravdovým přítelem je mohutný kaštan, jenž mi šeptá dávno zapomenuté příběhy, které se uchytily v jeho koruně a nasákly do listů. Jediný přítel, co mi naslouchá, neodsuzuje a do jeho kůry mohu nechat vypouštět své slzy. Cítím, jak objímá mou duši. Dává jí klid, sílu a útěchu.

1. 11.

Procházím ulicemi plných deště a šedi, dívám se do výloh, ve kterých se zračím. Kapky se mi motají do vlasů, stejně jako kousky vášnivé radosti do tváře, když tančím v loužích.

A lomož starých domů mi dělá doprovod.

Vzdychám, nechávám na sebe dopadat ledovou vodu.

Zpívám, šaty promočené. Lepí se k prohýbanému tělu.

Užívám si rozpité obrazy a připadám si omámená lehkostí.

Každá kapička mi připomíná tvoje doteky.

A tak se miluji s deštěm.

16. 11.

Ztrácela se v hromadě barevného listí.

Sem tam vykoukla noha, ruka až nakonec byla vidět i celá hlava.

Zářivé vlasy, v nichž měla zacuchané lístečky stejné barvy a rozzářený úsměv od ucha k uchu. Jiskřily jí oči a ona dováděla. Vyhazovala mrtvé společníky ke slunci a poslouchala jejich šustění. Dívala se, jak pomalu létají zase dolů.

15. 12.

Nastavovali tvář bělavým něžným dotykům a přitom neposedně poskakovali a strkali do sebe navzájem. Jejich smích se nesl zasněženou alejí. Lehce, vesele a bezstarostně. S rudými zmrzlými nosy si vyprávěli příběhy a nechávali na sobě tát třpytivé vločky, které se jim motaly do vlasů.